

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej

Zakład Zoologii

ul. Akademicka 19, 20-033 Lublin

Lublin, 12.02.2019 r.

Ocena

osiągnięć dr Marcina Kamińskiego ubiegającego się o nadanie stopnia doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk biologicznych w dyscyplinie biologia

1. Sylwetka Habilitanta

Dr Marcin Kamiński dwustopniowe studia biologiczne ukończył na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego. Tematem Jego pracy licencjackiej były „Zgrupowania chrząszczy koprofagicznych (Coleoptera: Scarabaeoidea) okolic Urwitałtu” (obrona w 2007 r.). Kontynuację badań faunistycznych stanowiło opracowanie pt. „Wpływ pożaru wglębnego torfowiska niskiego w Biebrzańskim Parku Narodowym na wybrane grupy epigeicznych bezkręgowców (Coleoptera: Carabidae, Staphylinidae; Isopoda; Diplopoda)”, na podstawie którego otrzymał tytuł magistra w 2009 roku. Opiekunem naukowym obu prac był dr Piotr Tykarski z Zakładu Ekologii UW. W latach 2009-2014 dr M. Kamiński realizował studia doktoranckie w ramach Międzynarodowego Studium Nauk Biologicznych, działającego przy Muzeum i Instytucie Zoologii PAN, które ukończył obroną rozprawy doktorskiej pt. „Grupa rodzajowa *Ectateus* (Coleoptera: Tenebrionidae) - filogeneza i klasyfikacja”, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Dariusza Iwana. Od października 2013 roku do chwili obecnej jest zatrudniony w w/w jednostce naukowej, na stanowisku biologa, a następnie adiunkta. Jednocześnie, od sierpnia 2018 r., przebywa na podoktorskim stażu naukowym w Northern Arizona University, Department of Biological Sciences (Smith Insect Biodiversity Lab).

2. Ocena osiągnięcia naukowego

a) analiza ogólna

Na osiągnięcie naukowe pt. „**Relacje filogenetyczne w obrębie rodziny Tenebrionidae (Coleoptera): kład opatrinoidalny**” składają się cztery, spójne tematycznie artykuły naukowe, opublikowane w latach: 2016 (jeden), 2017 (jeden) oraz w roku 2018 (dwa). Wszystkie wydano na łamach czasopism znajdujących się w bazie JCR, których łączny Impact Factor wyniósł **9,126 - średnio 2,28** (zakres 0.699-4,474) a sumaryczna liczba wygenerowanych punktów, wg listy MNiSW, to **130 – średnio 32,5** (zakres 25-40).

Habilitant w przypadku trzech prac był pierwszym a w odniesieniu do jednej - drugim autorem, jednocześnie we wszystkich pełnił rolę autora korespondencyjnego. Jego deklarowany udział własny w powstaniu prac, wchodzących w skład osiągnięcia naukowego to 60% (trzy publikacje) lub 70% (jedna). Zatem oceniana osoba była zdecydowanie główną siłą twórczą wszystkich działań, prowadzących do powstania wymienionych publikacji, czyli: sformułowania koncepcji badań, zbioru i opracowania materiału dowodowego, przeprowadzenia odpowiednich analiz badawczych oraz napisania samego tekstu pracy.

b) analiza merytoryczna

Głównym celem osiągnięcia naukowego było przeprowadzenie próby nowoczesnej weryfikacji systematycznej, w oparciu o ustalone powiązania filogenetyczne tzw. „problematycznych” plemion *Pedinini* i *Opatrini*, reprezentowanych głównie przez pustynnych przedstawicieli *Tenebrionidae*. Są to jedne z najbardziej zróżnicowanych pod względem ekologicznym i morfologicznym plemiona czarnuchowatych, obfitujące w formy endemiczne i bezskrzydłe, wykazujące bardzo szerokie rozmieszczenie ogólnoswiatowe. Stanowiły więc one doskonały model badawczy w aspekcie przeprowadzonych przez Habilitanta analiz.

Ocenę merytoryczną osiągnięcia naukowego rozpocznę od przedstawienia kwintesencji każdej z prac wchodzących w jego skład.

W pierwszej pracy (2016 r.; *Zoomorphology*; 30 pkt. MNiSW), otwierającej wydzieloną serię publikacji, przedstawiono rezultaty pionierskich studiów porównawczych, dotyczących morfologii wybranych cech postaci dorosłych przedstawicieli ***Opatrini***, a w szczególności: żeńskich struktur końcowych, swoistej budowy krętarza oraz zewnętrznej części oka. Przeprowadzone analizy umożliwiły rewizję relacji filogenetycznych wymienionego plemienia w odniesieniu do innych, równorzędnych taksonów oraz ustalenie głównych linii ewolucyjnych w jego obrębie. Na podstawie przeprowadzonych analiz opracowano także rozmieszczenie geograficzne podplemion należących do *Opatrini*, zaproponowano też poglądowy klucz do ich identyfikacji.

Praca druga (2017 r.; *Annales Zoologici*; 25 pkt. MNiSW) dotyczy nowego spojrzenia na klasyfikację taksonomiczną w obrębie dyskusyjnego po tym względem podplemienia ***Pedinina* (*Pedinini*)**. Stanowi jednocześnie rekapitulację dotychczasowej wiedzy systematycznej, odnoszącej się do wymienionej grupy czarnuchowatych. W wyniku szczegółowej analizy kladystycznej, przeprowadzonej w oparciu o 66 wytypowanych cech morfologicznych i ich stanów, zaproponowano nowy, znacznie zweryfikowany podział systematyczny, łącznie ze zmianami w zakresie rangi i nazewnictwa na poziomie rodzajów i

podrodzajów w obrębie **Pedinina**. Kwintesencją nowego podziału jest zamieszczony klucz do identyfikacji wytypowanych jednostek systematycznych. Szerokie pole do dalszej dyskusji, w ujęciu ogólnie pojętej biogeografii i historii naturalnej życia na Ziemi, otwiera także przedstawiony schemat światowego rozmieszczenia omawianych taksonów. W tym kontekście zagadkowe wydaje się dysjunktywne rozmieszczenie rodzaju *Leonsus* sensu nov. oraz przedstawicieli wschodnio-azjatyckich *Pedinina*.

W kolejnej publikacji (2018a r.; *Systematic Entomology*; 35 pkt. MNiSW) zauważalny jest duży progres, szczególnie w zakresie wykorzystanej metodyki badawczej. Habilitant przy jej pomocy przeprowadził rewizję systematyczną dyskusyjnego, endemicznego, południowo-afrykańskiego podplemienia **Pythiopina (Pedinini)**. Obok danych morfologicznych postaci dorosłych, wykorzystując spektakularną technikę mikrotomografii, dodatkowo uwzględnił niektóre chitynowe struktury wewnętrzne, czyli tentorium oraz metendosternit. Na podstawie analizy porównawczej sześciu markerów molekularnych, jako pierwszy także wstępnie zweryfikował pozycję systematyczną w/w plemienia, potwierdzając m.in. bliskie relacje **Pythiopina** i **Dendarina**. Fakt ten będzie miał dalsze konsekwencje w pracy końcowej całego osiągnięcia. Wykorzystując nowoczesne bazy danych klimatyczno-ekologicznych i odpowiednie narzędzia informatyczne, opracował też hipotetyczne modele rozmieszczenia geograficznego większości badanych gatunków oraz podplemion najbardziej spokrewnionych z **Pythiopina**. Efektem przeprowadzonych badań była aktualizacja nomenklatury systematycznej w obrębie tego taksonu, potwierdzenie istnienia w jego obrębie obecnie dwóch rodzajów i 5 gatunków, wśród których jeden, w wyniku przeprowadzonej rewizji, okazał się nowym dla nauki.

Czwarty (ostatni) artykuł (2018b r.; *Zoological Journal of the Linnean Society*; 35 pkt. MNiSW) zgłoszony do głównego osiągnięcia naukowego jest rozwiniętą kontynuacją prac poprzednich, a szczególnie drugiej i trzeciej. Stanowi najbardziej kompleksowe, syntetyczne i podsumowujące opracowanie filogenezy tzw. kładu opatrinoidealnego, i dotyczy wszystkich, aktualnie wyróżnionych podplemion w obrębie **Pedinini**. Tym razem analizę porównawczą oparto głównie na danych molekularnych, pochodzących w przewadze z okazów zakonserwowanych, wykorzystując do tego 6 już wcześniej sprawdzonych markerów. Dodatkowo zastosowano wciąż jeszcze nowatorską metodykę badawczą, wykorzystującą z powodzeniem nawet śladowe ilości DNA, pochodzące od „istotnych filogenetycznie”, przechowywanych na sucho okazów muzealnych. Pozwoliło to na otrzymanie bardziej kompletnego i wiarygodnego obrazu relacji pokrewieństwa między badanymi chrząszczami. Na jego podstawie oraz zdobytych wcześniej przez Habilitanta danych morfologicznych, potwierdzono m.in. wcześniejsze przypuszczenia o parafiletymie dotychczas zdefiniowanego

plemienia **Pedinini**. W świetle przeprowadzonej rewizji przywrócono jego monofiletyzm, co było związane z zaproponowaniem nowego podziału systematycznego na poziomie plemion i podplemion badanych grup czarnuchowatych.

Wartość naukowa serii czterech prac zaproponowanych przez Habilitanta do osiągnięcia naukowego jest imponująca. Niewątpliwie dotychczas jest to jedno z najlepszych osiągnięć naukowych z entomologii, w ramach awansu do stopnia doktora habilitowanego, jakie miałem przyjemność recenzować. Potwierdza to przede wszystkim wysoki prestiż dobrych, bardzo dobrych lub wręcz „topowych” czasopism taksonomicznych, w których opublikowano uzyskane wyniki. Choć dotyczą one tylko pewnego etapu badań nad filogenezą „opatrinoidalnych” czarnuchowatych i nie wyczerpują tematu w tym zakresie, mimo to wnoszą ogromny wkład do współczesnej nauki.

W ocenianych pracach, opublikowanych zaledwie w ciągu 3 ostatnich lat, można zauważyć duży progres, jeśli chodzi o poziom i zakres badań. Fakt ten jest niewątpliwie związany z nawiązaniem przez Habilitanta, wkrótce po ostatnim awansie, strategicznej współpracy zagranicznej. Jest ona połączona z odbywanym obecnie stażem naukowym, realizowanym w zespole naukowym dr. Aarona D. Smitha z Uniwersytetu w Arizonie. Współpraca ta zaowocowała także szybkim poszerzeniem metodyki badawczej, często o elementy zupełnie nowatorskie (np. techniki mikrotomograficzne, czy analiza DNA suchych okazów muzealnych). Nowe elementy metodyki były systematycznie, umiejętnie i rozważnie włączane (np. dobór zestawów markerów molekularnych) do kolejnych etapów prowadzonych badań. Habilitant w swoich analizach wykorzystał całą gamę cech badanych owadów, czyli morfologicznych, anatomicznych, ekologiczno-biogeograficznych oraz molekularnych. Takie podejście umożliwiło Mu zaproponowanie w chwili obecnej najbardziej wiarygodnych hipotez, dotyczących relacji filogenetycznych między badanymi taksonami, a co za tym idzie, nowego, przynajmniej zbliżonego do naturalnego ich podziału systematycznego.

Dr M. Kamiński potwierdził też (prace 3 i 4) słuszność nierzadko spornej tezy, dotyczącej konieczności równoległej analizy cech molekularnych i morfologicznych w współczesnych badaniach pokrewieństwa między organizmami. W tym miejscu sugerowałbym też w przyszłości wykorzystanie do podobnych analiz jeszcze dodatkowo cech struktur zewnętrznych stadiów larwalnych czarnuchowatych. Tym bardziej, że takie działania w odniesieniu do innych rodzin chrząszczy (np. Staphylinidae) nierzadko stanowią cenne uzupełnienie analiz cech molekularnych i morfologicznych postaci dorosłej. Zdaję sobie jednak sprawę z tego, że aktualna znajomość wczesnych stadiów rozwojowych

czarnuchowatych, czy możliwości ich pozyskania w terenie lub z hodowli laboratoryjnej są bardzo ograniczone.

Należy też docenić duży stopień trudności i wielopłaszczyznowości realizowanej przez Habilitanta tematyki badawczej. Myślę, że głównie dlatego część Autoreferatu, poświęcona opisowi osiągnięcia naukowego nie jest zbyt klarownie sformułowana, co oczywiście nie ma żadnego znaczenia w kontekście mojej końcowej oceny.

Analizy filogenetyczno-systematyczne, szczególnie dotyczące wyższych poziomów taksonomicznych, wymagają od badacza dużego doświadczenia oraz bardzo szerokiej i wszechstronnej wiedzy biologicznej. Dlatego też takie wyzwania zdecydowanie częściej podejmują osoby z większym stażem naukowym niż 35-letni Autor ocenianego osiągnięcia naukowego. Tym bardziej, biorąc pod uwagę bardzo wysoki poziom zaprezentowanych wyników, Habilitantowi należy się duży szacunek i uznanie.

W związku z powyższym stwierdzam, że przedstawione mi do oceny osiągnięcie naukowe dr. M. Kamińskiego pt. „Relacje filogenetyczne w obrębie rodziny Tenebrionidae (Coleoptera): kład opatrinoidalny”, przedstawione w formie czterech artykułów naukowych **spełnia zdecydowanie wymogi formalne i merytoryczne** osiągnięcia naukowego w stosunku do osób, ubiegających się o awans do stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk biologicznych.

3. Ocena dorobku naukowego z wyłączeniem prac stanowiących osiągnięcie naukowe

Według wykazu zamieszczonego w załączniku 4, dotychczasowy dorobek naukowy dr. Mariusza Kamińskiego obejmuje łącznie **37 prac** (w tym 4 prace stanowiące osiągnięcie naukowe), z czego **18** (bez komunikatów zjazdowych) stanowi podstawę do dalszej oceny, gdyż opublikowano je po uzyskaniu stopnia doktora, czyli w latach 2014-2018, i nie wchodzi one w skład osiągnięcia naukowego. Wszystkie brane pod uwagę artykuły opublikowano na łamach 9 czasopism z listy Journal Citation Reports, punktowanych zgodnie z listą MNiSW i rokiem opublikowania następująco: 20 pkt. (11 prac), 25 pkt. (3 prace), 30 pkt. (1), 35 (1), 40 pkt. (2).

Godnym podkreślenia jest fakt, że w **przypadku aż 9** prac (w tym jednej za 40 pkt.) Habilitant był **jedynym** a w odniesieniu do **3, pierwszym autorem** (ze średnim udziałem na poziomie 60%). Szczególnie samodzielne publikacje z przedstawionego wykazu budzą moje duże uznanie. Współcześnie, prace wchodzącego w skład pozostałego dorobku naukowego habilitantów są najczęściej dziełem mniejszych lub większych zespołów badawczych, zaś ich

nazwiska znajdują się zwykle na dalszych miejscach wśród autorów publikacji. Dorobek Habilitanta, podobnie jak w przypadku osiągnięcia naukowego, jest więc dowodem Jego dużej twórczej samodzielności i dojrzałości.

W przypadku pozostałych artykułów, Kandydat figuruje w kolejności, jako drugi (4 prace; średni udział 33%), trzeci (1 praca; udział 30%) lub piąty (1 praca; udział 10%) ich wykonawca.

Sumaryczny IF prac niedeklarowanych do osiągnięcia naukowego, to **19, 964** (zakres 0,495-2,717) a liczba punktów wg listy MNiSW równa jest **440**. Łączna liczba prac, przypisany im IF oraz liczba punktów przed i po uzyskaniu stopnia doktora (z uwzględnieniem osiągnięcia naukowego) to odpowiednio: **15 prac IF=11,719, 264 pkt.** oraz **22 prace, 29,057, 570 pkt.** Jego prace cytowano **77 razy (bez autocytacji)**, zaś indeks Hirscha obecnie wynosi **10**.

Jak wynika z załączonej dokumentacji, dotychczasowa kariera naukowa Habilitanta, od jej początku do chwili obecnej, była zaplanowana i realizowana wzorcowo. Duże zaangażowanie badawcze i konsekwencja, a przede wszystkim możliwość spotkania na swojej drodze wysokiej klasy profesjonalistów - mentorów, umożliwiły dr. M. Kamińskiemu uzyskanie w stosunkowo krótkim czasie znakomitego i bogatego dorobku naukowego.

Habilitant przeszedł właściwą, dla przyszłego systematyka owadów, drogę zawodową. Swoją przygodę z owadami zaczynał już, jako student drugiego roku studiów biologicznych, od badań faunistyczno-ekologicznych, dotyczących wybranych grup epigeicznych chrząszczy i innych stawonogów. Rozbudzona wówczas pasja badacza oraz zdobyta podstawowa wiedza systematyczno-morfologiczna o tych bezkręgowcach, wpłynęły w zasadniczy sposób na dalsze plany zawodowe Habilitanta. W tym kontekście, kluczowym momentem było rozpoczęcie studiów doktoranckich w Instytucie Zoologii PAN i zainteresowanie się, doskonale nadającą się do analiz systematyczno-biogeograficznych, rodziną Tenebrionidae. Jak się później okazało, chrząszcze te stały się inspiracją i niemal wyłącznym obiektem badań przyszłego badacza entomologa. Wcześniej podjęte trafne decyzje i dynamiczny rozwój naukowy wkrótce zaowocowały kilkunastoma samodzielnymi lub współautorskimi pracami naukowymi (wszystkie z listy JCR), dotyczącymi głównie alfa-taksonomii lub podsumowań ogólnościowego występowania niektórych grup czarnuchowatych. Pierwszy, wyraźny merytoryczny progres w twórczości naukowej Habilitanta, można dostrzec już w samej rozprawie doktorskiej, dotyczącej filogenezy i systematyki niektórych w/w chrząszczy.

W ocenianym okresie, czyli po uzyskaniu stopnia doktora, nastąpiło bardzo znaczące, kolejne wzmocnienie dorobku naukowego dr. M. Kamińskiego w porównaniu z poprzednim okresem kariery zawodowej, nie tylko pod względem liczby, ale także poziomu i zakresu

naukowej publikacji. W tym aspekcie, na szczególną uwagę zasługują dwie spektakularne prace o znaczeniu ogólnobiologicznym, dotyczące metodyki badań oraz kierunków rozwoju układu tchawkowego u holometabolicznych owadów. Do badań, jako model, wykorzystano idealnie nadającego się do tego celu *Tenebrio molitor* (mącznika młynarka), również przedstawiciela czarnuchowatych. Poruszana tematyka znalazła duże uznanie w świecie naukowym, co umożliwiło opublikowanie otrzymanych wyników w bardzo prestiżowych czasopismach z listy JCR. Z dużym zainteresowaniem entomologów spotkał się też artykuł poświęcony, przeprowadzonym kilka lat wcześniej, obserwacjom aktywności dobowej Scarabeidae na terenie Białowieskiego Parku Narodowego. Na uwagę zasługuje fakt, że sam pomysł badań oraz jego realizacja dotyczą okresu jeszcze studiów magisterskich Habilitanta.

Pozostałe prace, opublikowane po obronie pracy doktorskiej, to kontynuacja dwóch nurtów badawczych z poprzedniego okresu aktywności naukowej ocenianej osoby. Po pierwsze, były to wzbogacone o nowoczesne metody kalibracji filogenetycznej, badania nad biogeografią wybranych jednostek systematycznych w obrębie czarnuchowatych. Po drugie, stanowiły je najliczniejsze w ocenianej grupie opracowania, dotyczące rewizji systematycznych lub zagadnień z zakresu alfa-taksonomii. Publikacje te są bardzo ważne z punktu widzenia dalszego rozwoju naukowego Habilitanta, jako podstawa do przyszłych analiz filogenetyczno-biogeograficznych różnej rangi taksonów.

W szczegółach przedstawiono je, choć nieco chaotycznie, jako najbliższe perspektywy badawcze dr M. Kamińskiego. Mają one dotyczyć planowanych lub będących na różnym etapie realizacji, zwykle kompleksowych opracowań, dotyczących np. genezy kolonizacji, przyczyn rozmieszczenia dysjunktywnego, czy innych zagadnień z biogeografii historycznej różnych grup Tenebrionidae. Badania te mogą być bardzo pomocne w lepszym zrozumieniu nie tylko przeszłości określonych Tenebrionidae, ale także i innych organizmów na Ziemi, mają więc znaczenie uniwersalne. W planach są także uwzględnione ponowne weryfikacje części wcześniejszych ustaleń systematycznych Autora. Fakt ten wynika ze znacznie obszerniejszego, w chwili obecnej, posiadanego materiału dowodowego, pozyskanego ostatnio przez Habilitanta, w czasie kilku Jego wypraw w różne części świata.

Reasumując, biorąc pod uwagę wszystkie opisane wyżej fakty stwierdzam, że dorobek naukowy dr M. Kamińskiego jest wyróżniający, a w odniesieniu do wybranych elementów (np. poziom naukowy niektórych prac składowych) wręcz wybitny. Właściwie każdy jego aspekt zasługuje na uznanie. Godny podkreślenia jest wysoki poziom naukowy tworzących go prac, ich spójność tematyczna, konsekwencja, uniwersalność, duża liczba opublikowanych w tak krótkim czasie (niecałe 5 lat) publikacji, a także rzadko obecnie

spotykany, relatywnie bardzo wysoki w nim łączny udział własny Habilitanta (średnio ok. 70%).

Biorąc pod uwagę tematykę badawczą, zadawalające są też współczynniki bibliometryczne, wygenerowane przez wchodzące w skład osiągnięcia prace. Nastąpił też bardzo wyraźny progres osiągnięć naukowych ocenianej osoby w stosunku do okresu przed doktoratem, szczególnie w zakresie liczby wygenerowanych punktów oraz sumarycznego czynnika wpływu, wzrost ten przekroczył wyraźnie 100%. Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzam, że dorobek naukowy dr Marcina Kamińskiego **spełnia z nawiązką wymaganie** w kontekście Jego aspiracji do stopnia naukowego doktora habilitowanego, oceniam go bardzo wysoko.

4. Ocena udziału w grantach oraz stażach naukowych

Habilitant od początku swojej kariery zawodowej bardzo aktywnie angażował się w pozyskiwanie funduszy na finansowanie swoich zadań badawczych. Dotychczas był kierownikiem **8 projektów naukowych (5 po doktoracie)**, wśród których najważniejszy to grant *NCN, SONATA 7* (lata 2017-2018). Dzięki uzyskanym w tym przypadku środkom udało się sfinansować znaczną część analiz, ujętych w osiągnięciu naukowym. Trzy inne projekty sfinansowała Komisja Europejska, w ramach programu SYNTHESSYS, przeznaczonego dla naukowców wizytujących różne placówki muzealne na całym świecie. Koszty pozostałych 4 zadań badawczych pokryło Muzeum i Instytut Zoologii PAN, ze środków przeznaczonych dla młodych naukowców.

Warto podkreślić, że Habilitant od 2018 roku przebywa w USA, gdzie został zaproszony do odbycia trzyletniego stażu podoktorskiego, w zespole badawczym dr. Aarona D. Smitha z Uniwersytetu w Północnej Arizonie. Pobyt dotyczy badań nad globalną radiacją pustynnych czarnuchowatych. Weześniej dr Marcin Kamiński przebywał na dwóch, niespełna miesięcznych szkoleń zagranicznych, doskonalących umiejętności stosowania technik molekularnych w badaniach taksonomicznych.

Reasumując, wszystkie opisane wyżej osiągnięcia Habilitanta, w odniesieniu do aktywności w pozyskiwaniu funduszy na badania oraz uczestnictwie w stażach naukowych **oceniam bardzo pozytywnie.**

5. Ocena osiągnięć dydaktycznych, propagacja i popularyzacja nauki w Polsce i na arenie międzynarodowej

Dr Mariusz Kamiński jest pracownikiem instytutu badawczego, nie realizuje więc regularnie obowiązku dydaktycznego. Mimo to może się pochwalić okazyjnym prowadzeniem zajęć, na zaproszenie, ze studentami polskimi i zagranicznymi. Był też promotorem pomocniczym w jednym przewodzie doktorskim, zakończonym pomyślnie w 2018 r. W ramach upowszechniania wiedzy biologicznej brał udział w finansowanych ze środków zewnętrznych trzech programach, dotyczących digitalizacji zbiorów zoologicznych i ekspozycji różnych gatunków zwierząt. Na zamówienie instytucji zajmujących się ochroną środowiska wykonał także dwie ekspertyzy specjalistyczne.

Od kilku lat bierze czynny udział, jako członek komitetów redakcyjnych lub rad naukowych, w pracach 3 czasopism z listy JCR. Uczestniczył w kilku krajowych i europejskich programach o charakterze szkoleniowym. Jest aktywnym członkiem trzech towarzystw naukowych, w tym dwóch zagranicznych.

Dowodem międzynarodowego uznania wysokich kompetencji naukowych Habilitanta, były skierowanie na Jego ręce propozycje sporządzenia recenzji jednego projektu badawczego (zagranicznego) oraz 30 manuskryptów, przekazanych do redakcji 11 różnych czasopism z listy A MNiSW.

Zapewne najbardziej spektakularnym potwierdzeniem dotychczasowych, znakomych osiągnięć naukowych dr M. Kamińskiego, była **prestiżowa nagroda międzynarodowa**, którą uhonorowało Go, w 2015 r., *The Coleopterist Society* za jeden z artykułów naukowych. W tym samym roku Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznało też Habilitantowi 36-miesięczne stypendium, przeznaczone dla wybitnych młodych naukowców.

6. Konkluzja

Muszę przyznać, że z dużą przyjemnością, wieloma pozytywnymi emocjami i w duchu dobrze spełnionego obowiązku, sporządziłem recenzję przedłożonego mi wniosku. W zasadzie, nie znalazłem w załączonej do niego dokumentacji elementów kontrowersyjnych, może z wyjątkiem mało klarownie przedstawionego, oczywiście niepodlegającego tu ocenie, samego Autoreferatu. Mam jednak świadomość, że ten stan rzeczy jest efektem głównie dużej złożoności tematyki badawczej, jaką zajmuje się Habilitant, a także ogromu Jego dotychczasowych dokonań, których w kilku prostych słowach nie sposób opisać.

Zasadniczy trzon tych dokonań, to seria czterech spójnych prac, przedstawionych jako osiągnięcie naukowe. Są one kwintesencją nieprzeciętnego profesjonalizmu, nowatorstwa, konsekwencji, samodzielności, dojrzałości badawczej i pasji zawodowej dr M. Kamińskiego. Wnoszą one ogromny wkład do światowej nauki, posiadają elementy uniwersalności, a także otwierają nowe perspektywy. Prawdopodobnie są to obecnie jedne z najlepszych tego typu

opracowań naukowych Tenebrionidae na świecie, i z pewnością w krótkim czasie doczekają się licznych cytacji. W podobnym tonie należy ocenić pozostały dorobek naukowy Habilitanta, który od ostatniego awansu, czyli w ciągu niespełna 5 lat, wzrósł ponad dwukrotnie. Jest on bardzo bogaty i w dużej mierze samodzielny, obejmuje prace wyłącznie z czynnikiem wpływu, a więc zauważalne w środowisku naukowym. Niektóre z nich to publikacje niemal epokowe w literaturze światowej, nie tylko w odniesieniu do wąskiej specjalności naukowej, ale także w zakresie entomologii ogólnej.

Oceniana osoba wyróżnia się także dużymi sukcesami na polu pozyskiwania funduszy zewnętrznych, pełni bardzo ważne funkcje w kilku redakcjach czasopism i instytucjach propagujących naukę w kraju i na świecie. Posiada też osiągnięcia w kształceniu przyszłych kadr naukowych. Mimo młodego jeszcze wieku, jest już w kompletnym i w pełni przygotowanym uczonym do kierowania swoim zespołem naukowym, jako pracownik samodzielny. Z dużą uwagą będę śledził dalszy rozwój kariery naukowej Habilitanta.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, że osiągnięcia dr Marcina Kamińskiego, we wszystkich obszarach aktywności zawodowej, zdecydowanie spełniają kryteria określone w ustawie o stopniach i tytułach naukowych (Dz.U.2003 nr 65 poz. 595). W związku z tym popieram starania Habilitanta o nadanie Mu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk biologicznych w dziedzinie biologia.

Jednocześnie wnioskuję do Wysokiej Rady Naukowej Muzeum i Instytutu Zoologii PAN w Warszawie **o uhonorowanie dra Marcina Kamińskiego, za wybitne osiągnięcia naukowe, stosowną nagrodą.**

prof. dr hab. Bernard Staniec

